אבות ובנים "אהל מינחם"

367korona@gmail.com

© כל הזכויות שמורות

עלון מצחיק ומחזק ברמה גבוהה

מעל 15,000 קוראים

עלון מספר 286

דבר העורך

איש תק או תק...

"ויעקב איש תם יושב אוהלים"
בין תלמידיו של החוזה מלובלין היה אחד שבלט בתמימותו הקיצונית. התמימות באה לידי ביטוי בכך שחילק את כל ממונו לעניים, את האוכל שקיבל העניק לאחד ואת נעליו חלץ בשביל האחר. ממשמע זאת הרב קרא לו והוכיחו על מעשיו שהרי חז"ל לימדונו: "שהנותן לצדקה - לא ייתן יותר מחמישית מנכסיו" וכיצד אתה מחלק ללא משים?! השיב: הסיבה שחכמים קבעו זאת כדי שלא יהפוך הנותן בעצמו לעני ויצטרך לבריות, אבל אני מקיים את הפסוק: "תמים תהיה עם ה' אלוקך" - אני לא דואג למחר...
בבת צחוק ניכרה על החוזה מלובלין ואמר: "תמימות היא מעלה גדולה וחשובה אך מה לעשות שבהגדה של פסח דווקא החכם זוכה למקום הראשון ואילו התם נדחק לסוף"...
המשיך התלמיד: והרי יעקב אבינו היה איש תם?! ענה הרב בכובד ראש: יעקב השתבח בכך שהיה "איש תם" ולא "תם". כלומר הוא היה בעלים על התמימות, כשצריך הוא התהלך בתמימות אך כשנתקל עם לבן הארמי=הרמאי ידע יעקב לעמוד על שלו ולא לתת לחמיו לעשות לו תכסיסי נוכלות...
אין ספק שתמימות מעלה נשגבה היא, אבל לדעת מתי...

בהערכה רבה
ניר שלמה

לרפואת יונה בת דינה תחי'

לכל התימנים, זו היא הודעה שנייה:
נא לפרק את הסוכות, זו לא יחידת דיור!!!

פסיכולוג:
מתי לדעתך התחלת לפתח בעיות אמון?
אני:

פרסום ראשון:
מנכ"ל רב בריח עזב בטריקת דלת

בשביל ללמוד ערבית מה עדיף ימית 2000 או הכנסת

שווה קריאה

אמת!!!... מתמיד עצום ונורא היה הבחור יעקב יחיאל וינברג בישיבת סלבודקא, היה הנער מסוגל לשבת על מקומו שעות על שעות מבלי להרגיש מתי הוא יום ומתי ירד הלילה, כך יום אחר יום, שבוע אחרי שבוע, ושנה אחר שנה. עד שפעם אחת נכשל השקדן בשגגה... הערב ירד על המתמיד תוך ש - אבוי, החמיץ הוא את תפילת המנחה.
לא היה קץ לצערו ולאבלו של הנער... בצר לו פנה חיש למורו ורבו הנוהג בו כאב רחום, רבי נתן צבי פינקל ה'סבא' מסלבודקא. ה'אלטע'ר' האזין בדומיה וברוב קשב למצוקה ופרטיה. אחר פקד על הבחור הנבוך 'שוב למקומך ולתלמודך'. הרב לא השאיר מקום לדון שנית במועקה של התלמיד. כעבור מספר ימים, בשבת השקדן על מקומו בבית המדרש הופיע ה'סבא' כנגדו וסימן לו באצבעו. על אתר 'קפץ' הנער נכון לדבר רבו. 'הבט', אמר רבי נתן צבי, 'היום הגיע לאזורנו תלמידו של רבי ישראל סלנטע'ר, רבי נפתלי אמסטרדם ה'פטרבורגע'ר רב', גש נא אליו ובבקשה ממך ספר לו אודות ה'מנחה' ההיא. נענה הצעיר הנבוך, ואכן בהתלוותו לרבי נפתלי בלכתו על הגשר המקשר בין סלבודקא לקובנא, גמגם קמעא במבוכתו; 'ב"ה זכיתי ללמוד בהתמדה... והרב מהנהן... אבל לצערי הרב, הוא ממשיך, לואט... הפסדתי מנחה - פארלארע'ן [הפסדת] מנחה?! - נאנק רבי נפתלי, וצנח מתעלף במקום... 'מאז', היה מספר הרב וינברג, 'תהפוכות רבות עברו עלי, מחנות השמדה, גלויות מדכאות, אולם 'מנחה' - מעולם לא החמצתי'!

השיבני
עמותה מס' 580787679
העלון מופץ במסגרת עמותת "השיבני" מפעל קהילתי מחבר לבבות.
תהלים, אבות ובנים, שיעורי נשים, ערבי חיזוק, הגרלות ופרסים וכו'...
לתרומות: נדרים פלוס
"השיבני" קוד 1001085

אזהרה! בעלון משולבים קטעי הומור - אין בכוונתם לפגוע ולהעליב!

מי כעמך ישראל

המתנדב הרגיע בטלפון והגיע לתקן לה את הצמיג בשמש - ואז גילתה שהוא עדיין בשיקום מפציעתו בעזה!

רק אישה מסוגלת ללכת לקניון לבזבז 1,000 ₪ כי יש לה זיכוי של 29 ₪.

אם שם המשפחה שלך שמש, אל תקרא לבן שלך דוד – זה מרתיח....

הגיעה העונה שאמא מבקשת שאתה תשים מעיל כי קר לה.

דברי הגאון הרב
ראובן אלבז שליט"א

סנגורם של ישראל...

וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ חָרָנָה (בראשית כח, י).
מדוע כפלה התורה ואמרה "ויצא" וגם "וילך"?
מפרש רש"י: "לא היה צריך לכתוב אלא 'וילך יעקב חרנה', ולמה הזכיר יציאתו? אלא מגיד שיציאת צדיק מן המקום עושה רושם, שבזמן שהצדיק בעיר הוא הודה הוא זיוה הוא הדרה. יצא משם - פנה הודה פנה זיוה פנה הדרה". ולכאורה הדבר אינו מובן: הלא יעקב אבינו היה "איש תם יושב אוהלים", ומאחר ותמיד היה יושב בישיבה ולומד תורה, ולא הסתובב כלל ברחובות ובשווקים - איך בכלל הרגישו בני העיר בהימצאו או בצאתו? רואים מכאן, שהתורה הקדושה - היא בעצמה גורמת שהקדושה והטהרה של הצדיק מתפשטת באווירו של המקום, וכולם מרגישים בכך, גם כאשר הצדיק ספון בבית המדרש. אם היה מקום יישוב ללא בית כנסת, ונבנה בו בית כנסת לתורה ולתפילה, הדבר מורגש באווירת המקום מקצה מזרח ועד קצה מערב. כך הדבר גם לגבי תלמיד חכם - קדושתו מתפשטת אפילו אם לא רואים אותו בכלל.

רבי לוי יצחק מברדיצ'וב זצ"ל היה מכונה "סנגורם של ישראל", מאחר ותמיד היה רואה את הצד הטוב במעשיהם של ישראל, ומלמד עליהם סנגוריה. מסופר עליו, שפעם אחת ביום שבת קודש שב מבית הכנסת, ופניו מאירות מקדושת השבת, ופתאום ראה מולו יהודי מעשן סיגריה. צער רב הצטער רבי לוי יצחק, ואמר ליהודי בקול רך: "שבת שלום, רבי יהודי. כלום שכחת שיום שבת קודש היום?" "לא, רבי", ענה האיש בחוצפה. "לא שכחתי ששבת ". "ואולי אינך יודע שכתוב בתורה 'לא תבערו אש בכל מושבותיכם?'" ניסה ללמד עליו זכות. ושוב ענה בעזות מצח: "דווקא יודע אני שכתוב!" יכול היה רבי לוי יצחק להקפיד ולומר - איזה רשע מרושע הוא אותו אדם! אך ראו איזו סנגוריה כך אמר הרבי לפני הקב"ה: "על כל מה ששאלתי אותו הקפיד אותו יהודי לומר את האמת, ולא שיקר... יכול היה לשנות מן האמת, ולומר שלא ידע, אך לא עשה כן. מי כעמך ישראל!"... רבי לוי יצחק כיהן זמן מה כרב בעיר ז'ליחוב, אך הוכרח לעזוב את הקהילה מאחר וקמו לו הרבה מתנגדים. אחד מראשי העיר, שהיה גם מראשי המתנגדים לו, ביקש להקניטו ואמר לו: "הרי כתוב שיציאת צדיק מן העיר עושה רושם. דע לך, אנחנו לא מרגישים שום רושם ושום חיסרון בזה שאתה יוצא מהעיר..." בכך ביקש האיש לרמוז לו, כמובן, שאין הוא צדיק אמיתי, כי אילו היה צדיק - היה נוצר רושם.

השיב לו הרבי: "על אברהם אבינו אומר הכתוב "וילך אברם" ולא "ויצא אברם" כפי שנכתב על יעקב אבינו. ומדוע? יעקב אבינו השאיר אחריו בעיר את יצחק ורבקה, ומאחר והיו צדיקים בעיר עשתה יציאת הצדיק רושם. לעומת זאת, אברהם אבינו השאיר בעיר רק רשעים, ולכן לא היה על מי להותיר רושם..."

שבת שלום ומבורך!

לקבלת העלון במייל: 367korona@gmail.com